

Arrest

nr. 173 123 van 11 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 19 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 19 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod van vijf jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 februari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 4 maart 2014 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.2013 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt bij de aanvraag 9bis een identiteitskaart voor van Angola met als nummer: 004296149LA041. Uit controle dd. 05.02.2014 van deze identiteitskaart door de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van Documenten van de Federale Politie blijkt echter dat dit document vals is. Het gaat volgens het verslag om een totale namaking. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Betrokkene heeft met andere woorden opnieuw getracht fraude te plegen en de Belgische overheden te misleiden. Aangezien de identiteit van betrokkene niet kan vastgesteld worden, is de documentaire voorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

1.3. Op 19 februari 2014 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 4 maart 2014 en onder de vorm van een bijlage 13:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 04/03/2014 (24 uur).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

*x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse documenten

PV nr AN.21.LB.024794/2014 en PV nr AN.21.LB.025313/2014-GF van de politie ANTWERPEN

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 15/04/2013"

1.4. Nog op 19 februari 2014 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een inreisverbod van vijf jaar. Dit is de derde bestreden beslissing, die aan de verzoeker onder de vorm van een bijlage 13sexies werd ter kennis gebracht op 4 maart 2014 en die als volgt is gemotiveerd:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

Wordt een inreisverbod voor 5 jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19 februari 2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften. PV:AN.21.LB.024794/2014 en PV AN21.LB.025313/2014-GF opgesteld door politie Antwerpen recherche

Hij maakte gebruik van een valse Angolese identiteitskaart en een op frauduleuze verkregen Angolees paspoort. Redenen waarom hem een inreisverbod van 5 jaar wordt opgelegd.

Hij heeft zich voordien reeds schuldig gemaakt aan winkeldiefstal met PVnr BR.12.LL.007265/2011 en diefstal met PVnr. DE.14.FX.100763/2012."

1.5. Op 5 april 2015 wordt de verzoeker effectief verwijderd naar zijn land van herkomst, Angola.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: *RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

3.1. Wat de eerste bestreden beslissing betreft

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad wijst erop dat een vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst aan te vragen, deze aanvraag in principe overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Onder twee cumulatieve voorwaarden, waarvan één het bestaan van buitengewone omstandigheden is, kan deze aanvraag overeenkomstig artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet echter in België worden ingediend, bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft.

De verzoeker diende op 30 september 2013 te Antwerpen, waar hij op dat moment verbleef, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in en was zodoende van mening dat er sprake was van buitengewone omstandigheden om het niet indienen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

Uit de thans voorliggende gegevens blijkt evenwel dat de verzoeker op 5 april 2015 werd verwijderd naar zijn land van herkomst, Angola. Ter terechtzitting neemt de advocaat van de verzoeker inzag in het verslag vertrek van 5 april 2015. Het gegeven dat de verzoeker werd verwijderd naar zijn land van herkomst wordt niet betwist.

De vraag rijst dan ook welk nadeel de verzoeker thans nog heeft bij een beslissing waarin zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Nu hij zich thans in zijn land van herkomst bevindt, staat niets eraan in de weg dat hij, indien hij nog steeds de intentie zou hebben een machtiging tot verblijf aan te vragen, deze aanvraag volgens de gewone procedure overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet indient, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan hem dan ook geen nut of voordeel meer opleveren, daar hij zich reeds in zijn land van herkomst bevindt, zodat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet langer van toepassing is en kan zijn, ook na een gebeurlijke vernietiging.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, in het licht van het geven dat de verzoeker reeds naar zijn land van herkomst werd verwijderd, stelt de advocaat van de verzoeker dat deze geen belang meer heeft in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

De Raad benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete

omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). De verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk welk zijn belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep en erkent geen belang meer te hebben bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Dit volstaat reeds om het beroep, wat de in punt 1.2. vermelde beslissing betreft, te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373). Het eerste middel, gericht tegen de voormelde beslissing, kan niet worden onderzocht.

De Raad stelt dan ook ambtshalve vast dat het beroep, in zoverre het is gericht tegen de beslissing van 17 februari 2014 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3.2. Wat de tweede bestreden beslissing betreft

De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten van 19 februari 2014, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 4 maart 2014.

Ter terechtzitting wordt het niet betwist dat de verzoeker op 5 april 2015 werd verwijderd naar zijn land van herkomst, Angola. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft bijgevolg reeds volledige uitvoering gekregen. Een gebeurlijke vernietiging van het aan de verzoeker afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten levert de verzoeker geen titel op om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Indien de verzoeker België opnieuw zou binnenkomen en er zou verblijven, kan hij op grond van het thans bestreden bevel niet meer worden verplicht om het grondgebied te verlaten, nu deze beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft dan ook geen enkele invloed meer op de rechtstoestand van de verzoeker, zodat de gebeurlijke vernietiging ervan hem niet langer tot voordeel kan strekken.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoeker nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker, gevraagd naar het actueel belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoeker geen belang meer heeft bij een eventuele nietigverklaring van voormeld bevel.

De Raad stelt aldus vast dat de verzoeker niet duidt welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van de in punt 1.3. vermelde beslissing hem thans nog kan opleveren.

De Raad stelt ambtshalve vast dat het beroep, ook wat de beslissing van 19 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert de verzoeker ten aanzien van de beslissing van 19 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod van vijf jaar, de schending van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan.

Hij betoogt dienaangaande als volgt:

“Bij de beslissing tot weigering van de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd tevens een inreisverbod voor 5 jaar afgeleverd.

Verzoeker zou een gevaar voor de openbare orde uitmaken daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften. Daarenboven maakte hij gebruik van een valse Angolese identiteitskaart en een op frauduleuze wijze verkregen Angolees paspoort.

Echter, verzoeker werd verhoord aangaande de feiten van valsheid in geschriften (de identiteitskaart), doch werd hiervoor niet veroordeeld. Hiervan werd slechts een proces-verbaal opgemaakt maar geeft absoluut niet aan dat verzoeker fraude heeft gepleegd.

Verzoeker heeft hieromtrent geen veroordeling verkregen, zodat verzoeker geacht wordt onschuldig te zijn aan de valsheid in geschriften.

Valsheid in geschriften veronderstelt een misdrijf begaan met een bijzonder opzet, hetgeen absoluut betwist wordt en waarover geen uitsluitel werd gegeven, gezien er nog geen einduitspraak is m.b.t. het in de beslissing weergegeven opgemaakte Proces-verbaal PV AN.21.LB.025313/2014.

Daarenboven heeft verzoeker geenszins het Angolees paspoort, verkregen op de ambassade te Brussel, op frauduleuze wijze verkregen.

Het paspoort werd afgeleverd op basis van zijn originele geboorteakte en geboorteboekje!

Er kan aldus niet geoordeeld worden een inreisverbod van 5 jaar op te leggen op grond van de in de beslissing weergegeven redenen: "Hij maakte gebruik van een valse Angolese identiteitskaart en een op frauduleuze verkregen Angolees paspoort."

Verzoeker vraagt dan ook het door voorliggende beslissing opgelegde inreisverbod te willen vernietigen."

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.[2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit de motieven van het bestreden inreisverbod van vijf jaar blijkt dat de gemachtigde toepassing maakt van artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij hij vast stelt dat de verzoeker fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Het door de verzoeker geviseerde artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet slaat daarentegen op inreisverboden van maximum drie jaar, en is *in casu* dan ook niet aan de orde.

Een schending van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

Uit de uiteenzettingen van de verzoeker, die met name betwist dat hij fraude heeft gepleegd, blijkt dat hij in wezen doelt op een schending van artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Het middel wordt dan ook vanuit dat oogpunt onderzocht.

De verzoeker stelt dat er slechts een proces-verbaal aangaande valsheid in geschriften werd opgesteld, maar dat hij hieromtrent niet werd veroordeeld. Hij betwist verder dat het bijzonder opzet, dat vereist is inzake het misdrijf van valsheid in geschriften, aanwezig is en stelt dat hieromtrent nog geen einduitspraak is gevallen. De verzoeker meent dat hij geacht moet worden onschuldig te zijn aan de valsheid in geschriften. Hij beroept zich met andere woorden op een vermoeden van onschuld.

De Raad wijst er evenwel op dat het vermoeden van onschuld enkel betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het gegeven dat de verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens

inbreuken op de strafwet, verhindert de gemachtigde niet om op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen op basis van de feiten vastgesteld in de in derde bestreden akte vermelde processen-verbaal. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verder dient te worden opgemerkt dat de vaststellingen van de gemachtigde steun vinden in de stukken van het administratief dossier, dat een afschrift van het kwestieuze proces-verbaal van de lokale recherche van de politie te Antwerpen bevat met daarin de volgende vaststellingen: *“Door de CDBV-D werd vastgesteld dat de Angolese IK een VALS document is (volledige namaking), het laatst afgeleverde paspoort werd FRAUDULEUS verkregen. Documenten werden inbeslaggenomen. In het verleden heeft betrokkene reeds een ander Angolees paspoort voorgelegd waarvan werd vastgesteld dat dit VALS – VERVALST is.”*

Het proces-verbaal van de politie is dan ook duidelijk, de gemachtigde kon dan ook naar recht en reden de erin vervatte vaststellingen hanteren om zijn beslissing te onderbouwen. De loutere ontkenning van de vastgestelde fraude door de verzoeker, volstaat in dit opzicht niet.

Ook waar de verzoeker stelt zijn paspoort te hebben verkregen op voorlegging van zijn originele geboorteakte en geboorteboekje, beperkt hij zich tot een loutere bewering. De verzoeker voegt weliswaar de voornoemde stukken toe aan het verzoekschrift, doch hieruit kan geenszins blijken dat hij op de enkele voorlegging van deze stukken zijn paspoort heeft bekomen van de Angolese ambassade te Brussel.

De loutere beweringen van de verzoeker en de loutere ontkenning van de fraude, kunnen de motieven van het bestreden inreisverbod dan ook niet ontkrachten.

Een schending van artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover het betrekking heeft op de derde bestreden beslissing, ongegrond.

De verzoeker heeft in zijn verzoekschrift geen andere middelen aangevoerd die de wettigheid van de derde bestreden beslissing betreffen. Zoals uiteengezet onder punt 3, is het beroep wat de overige beslissingen betreft onontvankelijk.

Het beroep wordt dienvolgens, in zijn geheel, verworpen.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing kan leiden. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de overige bestreden beslissingen betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE